

Kniha proroka Joela a laodicejská Cirkev adventistov siedmeho dňa – číslo osem

Jeff Pippenger

2025-12-09

Číslo osem

Koho bude učiť poznaniu? A koho privedie k porozumeniu náuke? Tých, čo sú odstavení od mlieka a odtrhnutí od prs.

Lebo prikázanie musí byť na prikázanie, prikázanie na prikázanie; riadok na riadok, riadok na riadok; trochu tu a trochu tam. Lebo koktavými perami a iným jazykom bude hovoriť tomuto ľudu. Tým, ktorým povedal: Toto je odpočinok, ktorým môžete dať odpočinúť unavenému; a toto je občerstvenie; no nechceli počúvať.

Ale slovo Hospodinovo im bolo: príkaz na príkaz, príkaz na príkaz; riadok na riadok, riadok na riadok; tu trochu a tam trochu; aby išli a padli nazad, a boli zlomení, polapení do osídla a zajatí.

Preto počujte slovo Hospodinovo, vy opovrhlívi muži, ktorí vládnete tomuto ľudu, ktorý je v Jeruzaleme. Pretože ste povedali: Uzavreli sme zmluvu so smrťou a s peklom sme sa dohodli; keď sa preženie záplava metly, nepríde na nás, lebo lož sme si učinili útočiskom a pod nepravdou sme sa skryli: Preto takto hovorí Pán Hospodin: Hľa, kladiem na Sione za základ kameň, osvedčený kameň, vzácny uholný kameň, pevný základ; ten, kto verí, nebude sa ponáhľať. A súd položím za meráciu šnúru a spravodlivosť za olovnicu; a krupobitie zmetie útočisko lži a vody zaplavia skrýšu. A vaša zmluva so smrťou bude zrušená a vaša dohoda s peklom neobstojí; keď sa preženie záplava metly, budete ňou pošliapaní. Izaiáš 28,9–18.

Posmievační muži, ktorí vládnu v Jeruzaleme, sú vodcami laodicejskej Cirkvi adventistov siedmeho dňa, ktorých Izaiáš o niekoľko veršov skôr označil ako „opilcov Efraima“ a „korunu pýchy“. Pri Letniciach Peter odpovedal tým, ktorí tvrdili, že poslanstvo je zvestované opitými mužmi. Časové obdobie neskorého dažďa sa týka pravého a falošného poslanstva neskorého dažďa. Poslanstvo od Pána vždy vytvára dve triedy uctievačov a obe triedy pijú víno. Posvätené poslanstvo, čiže posvätené víno, je to, čo je v Joelovi odňaté z úst neverných.

Prebud'te sa, opilci, a plačte; a kvíľte, všetci pijaci vína, pre nový mušt, lebo je odťatý od vašich úst. Joel 1:5.

V prvej kapitole knihy Joel sú odsúdení a súdení bezbožní vinohradníci, ktorí predstavujú laodicejský zbor Cirkvi adventistov siedmeho dňa, v súvislosti s tým, že „nové víno“ je „odňaté“ od ich úst. Boh odňal alebo zadržal vyliatie Božieho Ducha v neskorom daždi, znázornené „pokrmovými a nápojovými obeťami“, od bezbožných opitých vinohradníkov.

Obetný dar a úliatba sú odťaté od domu Hospodinovho; kňazi, služobníci Hospodinovi, smútia. Pole je spustošené, zem žiali; lebo obilie je zničené, nový mušt vyschol, olej chradne. Hanbite

sa, roľníci; kvíľte, vinohradníci, pre pšenicu a pre jačmeň; lebo žatva poľa zahynula. Vinič vyschol a figovník chradne; granátové jablko, aj palma a jablň, všetky stromy poľa uschli; pretože radosť uschla spomedzi synov ľudských. Opášte sa a nariekajte, kňazi; kvíľte, služobníci oltára; prídte, nocujte v žineniciach, služobníci môjho Boha; lebo obetný dar a úľatba sú zadržané od domu vášho Boha. Posväťte pôst, zvolajte slávnostné zhromaždenie, zhromaždite starších i všetkých obyvateľov krajiny do domu Hospodina, svojho Boha, a volajte k Hospodinovi: Ach, ten deň! Lebo deň Hospodinov je blízko a príde ako spustošenie od Všemohúceho. Či nie je pokrm odtiatý pred našimi očami, áno, radosť a plesanie od domu nášho Boha? Joel 1:9–16.

Keď sa v Joelovi „opilci Efraimovi“ z Izaiáša „prebudia“, okolnosti, do ktorých sa prebúdajú, sú posolstvom neskorého dažďa — predstaveným ako „nové víno“. Toto bolo zadržané pred Božím vyvoleným zmluvným ľudom. „Obilie“ je v danom úryvku všeobecným označením pre zrna a Slovo Božie je Chlebom z neba; a v tomto úryvku bolo „spustošené“.

„Nové víno“ je posolstvo prítomnej pravdy, ktoré prišlo v čase 9/11. „Nové víno vyschlo“ a je „odrezané“, lebo „nové víno“ rozpoznávajú iba tí, ktorí sa vracajú k Jeremiášovým „starým“ chodníkom, pretože „nové“ posolstvo je vždy v súlade so „starým“ posolstvom. Slovo preložené ako „vyschlo“ v hebrejčine znamená „hanbiť sa“.

Tí, ktorí sa „hanbia“, sú jednou z hlavných tém Joela a prorokov. Opilci Efraima sa hanbia za svoje falošné posolstvo neskorého dažďa, ktoré sa často nazýva posolstvom „pokoj a bezpečnosť“. Tri symboly obilia, nového vína a oleja predstavujú posolstvo neskorého dažďa. Neskorý dažď je tiež znázornený ako vyliatie Ducha Svätého.

Dielom Ducha Svätého je usvedčovať o hriechu, o spravodlivosti a o súde, a to práve v tomto poradí. Slovo Božie usvedčuje z hriechu a je znázornené „obilím“. Vlastnenie „nového vína“ označuje tých, ktorí majú Ducha Svätého, ktorý je znázornený „dažďom“ a tiež „vínom“, lebo tak „dažď“, ako aj „víno“ možno ľahko preukázať ako posolstvo alebo učenie.

No ja vám hovorím pravdu: Je pre vás užitočné, aby som odišiel; lebo ak neodídem, Tešiteľ k vám nepríde; ale ak odídem, pošlem ho k vám. A keď príde, usvedčí svet z hriechu, zo spravodlivosti a zo súdu: z hriechu, pretože neveria vo mňa; zo spravodlivosti, pretože idem k svojmu Otcovi a viac ma nevidia; zo súdu, pretože knieža tohto sveta je odsúdený. Ešte vám mám mnoho čo povedať, ale teraz to nemôžete zniesť. Keď však príde on, Duch pravdy, uvedie vás do každej pravdy; lebo nebude hovoriť sám od seba, ale bude hovoriť všetko, čo počuje, a oznámi vám budúce veci. Ján 16:7–13.

Joelovo „obilie“ je Božie slovo, ktoré usvedčuje z „hriechu“. „Spravodlivosť“ sa zjavuje u tých, ktorí spojili svoju ľudskosť s božstvom prostredníctvom posolstva prítomnej pravdy, znázorneného ako „nové“ (pravda pre prítomný čas) „víno“ (posolstvo). „Olej“ je symbolom „súdu“, lebo „súd“ je založený na tom, či tí, ktorí sú súdení, majú „olej“. Joelovo obilie, nové víno a olej je usvedčenie o hriechu, spravodlivosti a súde. Všetky prvky diela Ducha Svätého v súvislosti s vyliatím neskorého dažďa tvoria pravdy, ktoré majú skúšať laodicejský adventizmus počnúc 11. septembrom, keď im Joel prikazuje: „Prebudte sa!“

Tri symboly posolstva neskorého dažďa sú paralelou troch anjelských posolstiev zo Zjavenia štrnásť kapitoly a „roľníci“ sa majú „hanbiť“ a „vinohradníci“ majú „nariekať“. V Joelovi sa Boží ľud nikdy nemá hanbiť.

A spoznáte, že ja som uprostred Izraela, a že ja som Hospodin, váš Boh, a niet iného; a môj ľud nebude nikdy zahanbený. Joel 2,27.

Roľníci a vinohradníci sa hanbia a kvília, pretože posolstvo falošného neskorého dažďa, ktoré predkladajú, je bezmocné vyvolať život vo vinici, ktorú dostali za úlohu obrábať. Adventizmus zo svojej prorokyne vie, že bol povolaný naplniť skúsenosť neskorého dažďa, ale úroda polí uschla. Hanbia sa a plačú zvlášť „pre pšenicu a pre jačmeň“. Obeta prvotiny „jačmeňa“ v deň Kristovho vzkriesenia začala letničné obdobie, ktoré sa skončilo na Letnice obetou prvotiny „pšenice“ na Letnice. Opilci Efraimovi sa hanbia, pretože stoja na nesprávnej strane letničného obdobia, ktoré sa opakuje od 11. septembra až po nedeľný zákon, keď padá neskorý dažď.

„Mnohí vo veľkej miere neprijali včasný dažď. Nezískali všetky požehnania, ktoré im takto Boh zabezpečil. Očakávajú, že tento nedostatok bude nahradený pozdňm dažďom. Keď bude udelená najbohatšia hojnosť milosti, zamýšľajú otvoriť svoje srdcia, aby ju prijali. Dopúšťajú sa hrozného omylu. Dielo, ktoré Boh začal v ľudskom srdci tým, že mu dáva svoje svetlo a poznanie, musí neustále pokračovať. Každý jednotlivec si musí uvedomiť svoju vlastnú potrebu. Srdce musí byť vyprázdnené od každej nečistoty a očistené pre prebývanie Ducha. Prví učeníci sa pripravili na vyliatie Ducha Svätého v deň Letníc vyznaním a opustením hriechu, vrúcnou modlitbou a zasvätením samých seba Bohu. To isté dielo, len vo väčšej miere, sa musí vykonať teraz. Potom mal ľudský nástroj len prosieť o požehnanie a čakať na Pána, aby dokončil dielo, ktoré sa ho týka. Je to Boh, kto začal toto dielo, a On svoje dielo aj dokončí, keď učiní človeka dokonalým v Ježišovi Kristovi. Nesmie sa však zanedbať milosť znázornená včasným dažďom. Len tí, ktorí žijú podľa svetla, ktoré prijali, dostanú väčšie svetlo. Ak denne nepostupujeme v prejavovaní činných kresťanských cností, nerozpoznáme prejavy Ducha Svätého v pozdnom daždi. Môže padať na srdcia všade okolo nás, no my ho nerozoznáme ani neprijmeme.“ Testimonies to Ministers, 506, 507.

V kontexte línie, ktorú sestra Whiteová nazýva „letničným obdobím“, bol „skorý dažď“ tým, že Kristus dýchol na učeníkov po tom, čo po svojom vzkriesení zostúpil zo svojho nebeského stretnutia. „Neskorý dažď“ bol v tomto kontexte Letnicami. Na alfe letničného obdobia bolo na učeníkov vdýchnutých niekoľko kvapiek a na omegu tí učeníci, na ktorých bolo vdýchnuté, hovorili jazykmi ohňa celému svetu. Prejav Ducha Svätého na začiatku i na konci. Božstvo odovzdávajúce Ducha Svätého ľudstvu prostredníctvom posolstva na začiatku a božstvo a ľudstvo spojené, ako ich predstavujú jazyky (ľudstvo) a oheň (Božstvo), a odovzdávajúce Ducha Svätého ľudstvu prostredníctvom posolstva na konci. Obetovanie prvotiny jačmeňa na začiatku je v súlade s Kristovým vzkriesením a dva pšeničné chleby pri obetovaní prvotiny na Letnice sú v súlade s Letnicami.

Tie dva chleby sú jedinou obeťou, ktorá obsahovala kvas, symbol hriechu. Chleby boli upečené, čím predstavovali odstránenie hriechu, no zároveň potvrdzovali pravdu, že dva mávané chleby, predstavujúce sto štyridsaťštyri tisíc, boli mužmi a ženami, ktorí boli hriešnikmi, ale od týchto

hriechov boli očistení Poslom zmluvy v tretej kapitole Malachiáša. Tak teda alfa obdobia Letníc predstavovala Chlieb z neba, ktorý učil svojich učeníkov, a omega tohto obdobia mala tých istých učeníkov symbolizovaných ako dva chleby, ktoré boli pozdvihnuté k nebu. Teda symbol božstva a ľudstva v ohnivých jazykoch a pozdvihnutie mávanej obete, ktoré predobrazovalo, že učeníci nesú posolstvo svetu, sa spájajú, aby označili, že sto štyridsaťštyri tisíc má byť pozdvihnutých ako obeť, ktorá dokonale predstavuje Ježiša Krista, a Ježiš Kristus predstavuje, že božstvo spojené s ľudstvom nehreší.

Neprijat' „včasný dažď“ a pritom očakávať, že „nedostatok“ „všetkých požehnaní, ktoré Boh“ „poskytol“ spolu s „včasným dažďom“, „bude nahradený pozdňým dažďom“, je „strašný omyl“. Včasný dažď sú Jeremiášove „staré chodníky“, ktoré boli pri 9/11 označené ako cesta, po ktorej treba kráčať. Je to „strašný omyl“ a tiež mocný klam, ktorý vedie ľudí k tomu, aby sa domnievali, že majú posolstvo pozdňého dažďa vystavané na skale, len aby napokon zistili, že ich posolstvo bolo vystavané na piesku.

Peter sa nehanbil priamo vysvetliť, kto bol a kto nebol opitý, vo svojom znázornení stoštyridsaťštyritisíc počas obdobia neskorého dažďa. Všetci proroci hovoria o posledných dňoch a Joel označuje „opilcov Efraimových“, ktorí sa prebúdzajú a sú konfrontovaní s jasným dôkazom, že výsada byť ľuďom, ktorý mal pod mocou neskorého dažďa ohlasovať hlasné volanie tretieho anjela, bola navždy odňatá. Stoštyridsaťštyritisíc je formovaných a zapečatovaných počas obdobia neskorého dažďa od 11. septembra až po nedeľný zákon. Sú to tí, ktorí nasledujú Baránka, kamkoľvek ide.

Peter na Letnici predstavuje tých ľudí, ktorí ohlasujú posolstvo neskorého dažďa, ktoré zakladá na knihe Joel. Židom, ktorým bola počas celých ich dejín zverená zodpovednosť zachovávať Letnice, Peter oznamoval, že Letnice, na ktoré všetky predchádzajúce Letnice ukazovali dopredu, sa teraz naplňujú. Židia, ako opilci Efraima, boli tak opití vínom Babylona, že obvinili Petra a jedenástich z opitosti, keď predkladali posolstvo neskorého dažďa v kontexte knihy Joel. Keď sa opilci Efraima v piatom verši prvej kapitoly Joela „prebudia“, sú postavení pred proces skúšky neskorého dažďa, v ktorom sa vytvárajú dve triedy. V procese skúšky jedna trieda rozpoznáva posolstvo neskorého dažďa a druhá trieda nie.

„Nesmieme čakať na neskorý dažď. Prichádza na všetkých, ktorí rozpoznajú a prisvoja si rosu a prehánky milosti, ktoré na nás padajú. Keď zbierame úlomky svetla, keď si vážime isté Božie milosrdenstvá toho, ktorý si želá, aby sme Mu dôverovali, potom sa naplní každé zaslúbenie. Lebo ako zem vydáva svoj výhonok a ako záhrada spôsobuje, aby v nej zasiať veci vyrašili, tak Pán Hospodin spôsobí, aby spravodlivosť a chvála vyrašili pred všetkými národmi.“ Izaiáš 61:11. Celá zem má byť naplnená Božou slávou.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, zväzok 7, 984.

„Rozpoznať“ znamená „vybaviť si alebo znovu nadobudnúť poznanie“, lebo posolstvo neskorého dažďa sa rozpoznáva prostredníctvom minulých posvätných dejín, ktoré znázorňujú dejiny neskorého dažďa. Dejiny Petra na Letnici boli zasadené do historickej štruktúry predloženej Joelom. Joelovo prostredie spolu s Petrovým naplnením poskytuje dvoch svedkov pre dejiny Polnočného volania roku 1844. Títo traja svedkovia (a iní) majú byť „rozpoznaní“ ako znázornenia

dejín, prostredia a poslstva neskorého dažďa.

Keď Kristus dýchol na učeníkov po tom, čo vystúpil a potom sa vrátil, bolo to ako „niekoľko kvapiek“ pred veľkým vyliatím na Letnice. Na začiatku i na konci sa prejavil Duch Svätý vyliaty. Tých niekoľko kvapiek od Krista k Jeho učeníkom je alfa letničného obdobia, ktoré sa končí omegou a vyliatím poslstva od učeníkov svetu. Alfa je označená obetou prvotín z jačmeňa a končí sa obetou prvotín z pšenice. Začiatok neskorého dažďa bol označený zrútením veľkých budov v meste New York 11. septembra. To označuje začiatok dejín, ktoré vedú k nedeľnému zákonu. 11. september je znázornený obetou prvotín z jačmeňa a nedeľný zákon je obetou prvotín z pšenice.

Opilci Efraima sú prebudení k skutočnosti, že ich kráľovstvo im bude odňaté a dané ľudu, ktorý bude prinášať príslušné ovocie. Joel predkladá neposlušnosť opilcov tým, že poukazuje na to, že „mäsová“ i „nápojová“ obeť boli odťaté od domu Hospodinovho a že „nové víno“ bolo odňaté od ich úst. „Nové víno“ je v hebrejčine čerstvo vylisovaná šťava, no „víno“, ktoré opilci pijú v piatom verši, je kvasená šťava. Dva druhy vína predstavujú učenie a v kontexte Joela je týmto učením poslstvo neskorého dažďa. Opilci Efraima pili kvasenú šťavu a sú „odťatí“ od „novej“, čerstvo vylisovanej šťavy. Dva druhy vína predstavujú dve poslstva neskorého dažďa a opilci sú „odťatí“ od čistého poslstva. Hebrejské slovo preložené ako „odťatí“ vychádza zo starobylej zmluvnej praxe rozseknutia zvierat a prechádzania pomedzi ich časti. Byť „odťatý“ znamená byť zvrhnutý ako Boží zmluvný ľud.

Kniha proroka Joela označuje Boží ľud posledných dní, počnúc milleritmi, ktorí povstali v dôsledku odpečatenia knihy proroka Daniela v roku 1798, a končiac stoštyridsiatimi štyrmi tisícmi, ktorí povstávajú v dôsledku odpečatenia knihy proroka Daniela v roku 1989. Na začiatku bolo vyliatie Svätého Ducha znázornené časovým obdobím od exeterského táborového zhromaždenia až po sklamanie z 22. októbra 1844. Tieto dejiny naplnili podobenstvo o desiatich pannách z Matúša dvadsiatej piatej kapitoly, ktoré sa do poslednej litery opakuje v dejinách stoštyridsiatich štyroch tisícov.

„Podobenstvo o desiatich pannách z Matúša 25 takisto znázorňuje skúsenosť adventného ľudu.“ Veľký spor, 393.

„Často sa odvolávam na podobenstvo o desiatich pannách, z ktorých päť bolo múdrych a päť bláznivých. Toto podobenstvo sa naplnilo a naplní do posledného písmena, lebo má osobitné uplatnenie pre tento čas a podobne ako poslstvo tretieho anjela sa naplnilo a bude aj naďalej prítomnou pravdou až do skonania času.“ Review and Herald, 19. august 1890.

„Existuje svet, ktorý leží v bezbožnosti, v klame a v poblúdení, v samom tieni smrti — spiaci, spiaci. Kto pociťuje úzkosť duše, aby ich prebudil? Aký hlas ich môže dosiahnuť? Moja myseľ je prenesená do budúcnosti, keď bude dané znamenie: ‚Hľa, Ženích prichádza; vyjdite mu v ústrety.‘ Niektorí však budú otáľať so zadovážením oleja na doplnenie svojich lúč a príliš neskoro zistia, že charakter, ktorý je znázornený olejom, je neprenosný. Tým olejom je Kristova spravodlivosť. Predstavuje charakter a charakter nie je prenosný. Nijaký človek ho nemôže zabezpečiť pre iného. Každý si musí sám získať charakter očistený od každej škvrny hriechu.“ Bible Echo, 4. mája 1896.

Kto „pociťujú úzkosť duše, aby prebudili“ „svet ležiaci v zlom?“ Joel odpovedá na túto otázku:

A stane sa, že každý, kto bude vzývať meno Hospodinovo, bude zachránený; lebo na vrchu Sion a v Jeruzaleme bude záchrana, ako povedal Hospodin, a medzi ostatkom, ktorý Hospodin povolá. Joel 2:32.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v týchto veciach.

„Neskoro popoludní v deň vzkriesenia boli dvaja z učeníkov na ceste do Emauz, mestečka vzdialeného osem míľ od Jeruzalema. Títo učeníci nezaujímal v Kristovom diele nijaké popredné miesto, boli však úprimnými veriacimi v Neho. Prišli do mesta, aby svätili Paschu, a udalosti, ktoré sa nedávno odohrali, ich uvádzali do veľkých rozpakov. Počuli rannú správu o odstránení Kristovho tela z hrobu, ako aj správu žien, ktoré videli anjelov a stretli Ježiša. Teraz sa vracali do svojich domovov, aby rozjímali a modlili sa. Smutne kráčali na svojej večernej ceste a rozprávali sa o výjavoch súdu a ukrižovania. Nikdy predtým neboli tak úplne zronení. Bez nádeje a bez viery kráčali v tieni kríža.“

„Nepokročili ďaleko na svojej ceste, keď sa k nim pripojil neznámy cudzinec, no boli tak pohrúžení do svojho zármutku a sklamaní, že si ho pozornejšie nevšimli. Pokračovali vo svojom rozhovore a vyjadrovali myšlienky svojich sŕdc. Uvažovali o poučeníach, ktoré im dal Kristus a ktorým sa, zdalo sa, nevedeli dopátrať porozumenia. Keď hovorili o udalostiach, ktoré sa stali, Ježiš túžil potešiť ich. Videli zármutok; rozumel protichodným, mätúcim predstavám, ktoré im vnukali myšlienku: Môže byť tento Muž, ktorý sa nechal takto ponížiť, Kristom? Svoj zármutok nemohli zadržať a plakali. Ježiš vedel, že ich srdcia sú k Nemu pripútané láskou, a túžil zotrieť ich slzy a naplniť ich radosťou a potešením. No najprv im musel dať poučenia, na ktoré by nikdy nezabudli.“

„I povedal im: Aké sú to rozhovory, ktoré vediete medzi sebou cestou, a ste smutní? A jeden z nich, menom Kleofáš, Mu odpovedal: Si Ty jediný cudzinec v Jeruzaleme a nevieš, čo sa tam v týchto dňoch prihodilo?“ Povedali Mu o svojom sklamaní vzhľadom na svojho Majstra, „ktorý bol prorokom mocným v skutku i v slove pred Bohom a všetkým ľuďom“; ale „veľkňazi a naši poprední muži,“ povedali, „Ho vydali, aby bol odsúdený na smrť, a ukrižovali Ho.“ So srdcami bolestne sklúčenými sklamaním a s trasúcimi sa perami dodali: „A my sme dúfali, že On je ten, ktorý má vykúpiť Izrael; a okrem toho je dnes tretí deň odvtedy, čo sa to stalo.“

„Je zvláštne, že si učeníci nespomenuli na Kristove slová a neuvedomili si, že predpovedal udalosti, ktoré sa stali! Neuvedomili si, že posledná časť jeho zjavenia sa splní rovnako iste ako prvá časť, že na tretí deň opäť vstane. Práve na túto časť si mali spomenúť. Kňazi a vodcovia na to nezabudli. V deň, ktorý nasledoval po dni prípravy, zišli sa najvyšší kňazi a farizeji k Pilátovi a povedali: Pane, pamätáme sa, že ten zvodca povedal, keď bol ešte nažive: Po troch dňoch vstanem z mŕtvych.“ Matúš 27:62, 63. Učeníci si však na tieto slová nespomenuli.

„Vtedy im povedal: Ó, nerozumní a lenivého srdca veriť všetkému, čo hovorili proroci! Či nemal Kristus toto všetko vytrpieť a tak vojsť do svojej slávy?“ Učeníci sa čudovali, kto by mohol byť tento cudzinec, že preniká až do ich najvnútornejšieho vnútra a hovorí s takou vrúcnosťou, nežnosťou a súcitom, a s takou nádejou. Prvý raz od Kristovej zrady začali

pociťovať nádej. Často uprene hľadeli na svojho spoločníka a mysleli si, že jeho slová sú práve takými slovami, aké by vyslovil Kristus. Boli naplnení úžasom a ich srdcia začali pulzovať radostným očakávaním.

„Počnúc Mojžišom, pravou Alfou biblických dejín, Kristus im vo všetkých Písmach vykladal to, čo sa vzťahovalo na Neho samého. Keby sa im bol najprv zjavil, ich srdcia by boli bývali uspokojené. V plnosti svojej radosti by už po ničom inom netúžili. Bolo však potrebné, aby porozumeli svedectvu, ktoré o Ňom vydávali predobrazy a proroctvá Starého zákona. Na nich musela byť založená ich viera. Kristus nevykonal nijaký zázrak, aby ich presvedčil, ale jeho prvým dielom bolo vyložiť Písma. Na jeho smrť hľadeli ako na zničenie všetkých svojich nádejí. Teraz im z prorokov ukázal, že to bol ten najmocnejší dôkaz pre ich vieru.“

„Keď Ježiš vyučoval týchto učeníkov, ukázal význam Starej zmluvy ako svedectva o svojom poslaní. Mnohí vyznávajúci kresťania dnes Starú zmluvu zavrhnúť a tvrdia, že už nie je na nijaký úžitok. Také však nie je Kristovo učenie. Prikladal jej takú vysokú hodnotu, že raz povedal: ‚Ak nepočúvajú Mojžiša a prorokov, nedajú sa presvedčiť, ani keby niekto vstal z mŕtvych.‘ Lukáš 16:31.“

„Je to hlas Kristov, ktorý hovorí prostredníctvom patriarchov a prorokov od dní Adama až po záverečné výjavy času. Spasiteľ je zjavený v Starej zmluve rovnako jasne ako v Novej. Je to svetlo z prorockej minulosti, ktoré zreteľne a v plnej kráse osvetľuje život Krista a učenie Novej zmluvy. Kristove zázraky sú dôkazom Jeho božstva; no ešte silnejší dôkaz, že je Vykupiteľom sveta, sa nachádza v porovnaní proroctiev Starej zmluvy s dejinami Novej.“

„Kristus, vychádzajúc z proroctva, dal svojim učeníkom správnu predstavu o tom, čím mal byť v ľudskej prirodzenosti. Ich očakávanie Mesiáša, ktorý mal zaujať svoj trón a kráľovskú moc v súlade s túžbami ľudí, bolo zavádzajúce. Prekážalo by správne pochopeniu Jeho zostupu z najvyššieho na najnižšie postavenie, aké len mohlo byť zaujaté. Kristus si želal, aby predstavy Jeho učeníkov boli v každom ohľade čisté a pravdivé. Museli podľa možností porozumieť kalichu utrpenia, ktorý Mu bol vymeraný. Ukázal im, že ten strašný zápas, ktorému ešte nemohli porozumieť, je naplnením zmluvy uzavretej pred založením sveta. Kristus musel zomrieť, tak ako musí zomrieť každý priestupník zákona, ak zotrváva v hriechu. Toto všetko sa malo stať, ale nemalo sa to skončiť porážkou, nýbrž slávnym, večným víťazstvom. Ježiš im povedal, že treba vynaložiť každé úsilie na záchranu sveta od hriechu. Jeho nasledovníci musia žiť tak, ako žil On, a pracovať tak, ako pracoval On, s vrúcny a vytrvalým úsilím.

„Takto Kristus hovoril so svojimi učeníkmi a otváral ich myseľ, aby rozumeli Písmam. Učeníci boli unavení, ale rozhovor neochaboval. Zo Spasiteľových úst plynuli slová života a uistenia. No ich oči boli ešte stále zadržané. Keď im rozprával o skaze Jeruzalema, hľadeli na odsúdené mesto so slzami. Len málo však ešte tušili, kto je ich spoločníkom na ceste. Nenapadlo im, že predmet ich rozhovoru kráča po ich boku; lebo Kristus hovoril o sebe, akoby bol inou osobou. Mysleli si, že je jedným z tých, ktorí sa zúčastnili na veľkom sviatku a ktorí sa teraz vracajú do svojho domova. Kráčal rovnako opatrne ako oni po drsných kameňoch a tu i tam sa s nimi na chvíľu zastavil, aby si odpočinuli. Takto postupovali po horskej ceste, zatiaľ čo Ten, ktorý mal čoskoro zaujať svoje miesto po pravici Božej a ktorý mohol povedať: ‚Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi,‘ kráčal vedľa nich. Matúš 28,18.

„Počas cesty slnko zapadlo a skôr než pútnici dosiahli miesto svojho odpočinku, robotníci na poliach opustili svoju prácu. Keď sa učenici chystali vojsť do svojho domu, cudzinec sa tváril, akoby chcel pokračovať vo svojej ceste. Učenici však pociťovali, že ich k Nemu niečo priťahuje. Ich duše túžili počuť od Neho viac. ‚Zostaň s nami,‘ povedali. Zdalo sa, že pozvanie neprijíma, ale oni naň naliehali slovami: ‚Blíži sa večer a deň sa už nachýlil.‘ Kristus ustúpil tejto prosbe a ‚vošiel, aby zostal s nimi‘.“

Keby učenici neboli naliehavo opakovali svoje pozvanie, neboli by spoznali, že ich spoločníkom na ceste je vzkriesený Pán. Kristus nikdy nikomu nevnučuje svoju prítomnosť. Zaujíma sa o tých, ktorí Ho potrebujú. Ochotne vstúpi aj do toho najskromnejšieho príbytku a poteší aj to najponíženejšie srdce. No ak sú ľudia príliš ľahostajní na to, aby mysleli na nebeského Host'a alebo Ho prosili, aby zostal s nimi, ide ďalej. Takto mnohí utrpia veľkú stratu. Nepoznajú Krista o nič viac, ako Ho poznali učenici, keď s nimi kráčať po ceste.

Jednoduché večerné jedlo z chleba je čoskoro pripravené. Je predložené host'ovi, ktorý zaujal svoje miesto na čele stola. Teraz vystiera svoje ruky, aby požehnal pokrm. Učenici v úžase cúvnu. Ich spoločník rozprestiera svoje ruky presne tým istým spôsobom, ako to zvykol robiť ich Majster. Pozrú sa znova, a hľa, na Jeho rukách vidia stopy po klincoch. Obaja naraz zvolajú: Je to Pán Ježiš! Vstal z mŕtvych!

Vstávajú, aby sa vrhli k Jeho nohám a klaňali sa Mu, ale On zmizol z ich dohľadu. Hľadia na miesto, ktoré zaujímal Ten, ktorého telo ešte nedávno ležalo v hrobe, a hovoria si navzájom: „Či nám nehořelo srdce, keď s nami hovoril cestou a keď nám otváral Písma?“

„No s touto veľkou zvesťou, ktorú treba oznámiť, nemôžu sedieť a rozprávať sa. Ich únava i hlad sú preč. Svoje jedlo nechávajú nedotknuté a plní radosti sa ihneď znovu vydávajú na tú istú cestu, po ktorej prišli, ponáhľajúc sa oznámiť túto zvesť učeníkom v meste. Na niektorých úsekoch cesta nie je bezpečná, ale šplhajú sa cez strmé miesta a šmýkajú sa na hladkých skalách. Nevidia, nevedia, že sú pod ochranou Toho, ktorý s nimi kráčať po tejto ceste. S pútnickou palicou v ruke sa náhlia vpred, túžiac ísť rýchlejšie, než si trúfajú. Strácajú chodník, no znova ho nachádzajú. Raz bežia, raz sa potkávajú, no ustavične sa ženú vpred, zatiaľ čo ich neviditeľný Spoločník je po celý čas tesne po ich boku.“

„Noc je tmavá, ale na nich svieti Slnko spravodlivosti. Ich srdcia poskakujú od radosti. Zdá sa, akoby boli v novom svete. Kristus je živý Spasiteľ. Už nad Ním nežialia ako nad mŕtvym. Kristus vstal z mŕtvych — znovu a znovu to opakujú. Toto je posolstvo, ktoré nesú zarmúteným. Musia im povedať podivuhodný príbeh o ceste do Emauz. Musia povedať, kto sa k nim na ceste pripojil. Nesú najväčšie posolstvo, aké kedy bolo dané svetu, posolstvo radostnej zvesti, od ktorého závisia nádeje ľudskej rodiny pre časnosť i večnosť.“ The Desire of Ages, 795–801.